

Kako
se ugreza; kako
plove okoli

uporabljene besede,
ki sopeč
večno
misli brez diha.

— — —
Sanjati sanje
sanje: dno
hočemo videti;

potrebujemo glave,
obokana
nêbesa.

O zlato v temini
in nesmislu,
ostanek.

Nobenega
ugleda nimam
pri demonih.

Naj ne bo
rojen
moj jok.

PASTIRJEVA PESEM

Karl Otten

Kje je moje jagnje
ki sem ga ljubkoval
ki sem mu piskal na flavto
preden je padla noč.
O kakšna radost je grebsti po njegovi koži
ki je voljna kot voda
in topla kot kri
drhtela pod mojimi rokami.
Vrnil se ni noben odmev
noben blisk oči.
Samoten sedim ob studencu
Moje roke se prazne sklepajo
ob držalu flavte.
Tudi čreda nemo zre vame
in prisluškuje neslišni pesmi
moje žalosti.